

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 14

15. Juli 1909

58. Årgang

Tale

af Præsident Anthon H. Lund i General-Konferencen i Salt Lake City
den 4. April 1909.

Guds Kirke og Rige vil blive universelt — de Hellige bør være ivrige i Herrens Gjerning — Øpmuntrende Fremgang i de forskjellige Missionsmarker — Vigtigheden af Præstedømmet og Overværelse af Møder — Extra Narvaagenhed tiltrænges, fordi Temperance- og Søndagsloven ikke blev vedtaget — Forbedrings-Komiteens udmærkede Arbejde — Glædelige Resultater i Kirkeskolerne.

Jeg har lyttet med stor Interesse til de kraftige Bidnesbyrd, som denne Formiddag ere blevne aflagte af Præsident Smith og Præsident Winder. Jeg har ogsaa et Bidnesbyrd angaaende Sandheden af dette Værk, og saa langt mine Evner og Kræfter naa, er det min Bestemmelse at være tro i de Bagter, jeg har indgaaet med min Gud og mine Brødre og Søstre, og i mit daglige Liv at udføre og efterleve det, som jeg forstaar er Guds Willie. Herren paabegyndte dette Værk; han har understøttet det, og han vil vedblive at hjælpe det frem, indtil det sylder sin Mission og bliver, hvad dets Bestemmelse er, Kristi Universal-Kirke for endelig at udgjøre Guds Rige paa Jordens.

Præs. Smith gav sig selv og os det Spørgsmaal: „Føle vi den samme Fver og Entusiasme, der besjælede vore Fædre, som Herren anvendte til at paabegynde dette Værk?“ Jeg haaber, at vi gjøre det; dog finder jeg, at der er langt mere Ligegyldighed og Esterladenhed iblandt os som et Folk, end der bør være. Det vil være godt for det hele Israel at overveje deres Opsæsel, undersøge deres sande Stilling og

der ved bestemme, om de have den samme Kjærlighed til Sandheden, som de havde, da de først annamme Evangeliet. Den burde være saa meget større nu, fordi de have set, hvorledes Herren har udstrakt sin Haand til deres Beskyttelse. De have iagttaget hans Handlemaade med hans Folk, og de veed, at uden hans Hjælp og Bistand vilde Værket umulig have kunnet trives, som det har. Ikke det alene, men siden vi have modtaget Evangeliet, have vi som Hellige lært mange Ting, hvorom vi før vare totalt uvidende. Lys er fastet paa de Helliges Bej, saa at de ere i Stand til at se Stien, der fører til evigt Liv. Skriftsteder, som før vare dunkle og usforstaaelige, ere ved Guds Land blevne klare og tydelige. Saadanne Sjæle have i Sandhed stor Marsag til at være Herren taknemlige for, hvad de have modtaget, og de have Marsag til at sige som Broder Winder, at de ville forsøge at vise deres Taknemlighed ved at leve et saadant Liv, som stemmer overens med vor himmelske Faders Billie.

Nu paa Tirsdag, den 6. April, er det 79 Aar, siden denne Kirke blev organiseret. Hvor underfuld er ikke dens Historie! Den er af overmaade stor Interesse, og jeg vil opmuntre Enhver til at gjøre sig bekjendt med den. Den er i Sandhed mærkelig; thi paa hver Side se vi, hvorledes Herren vender Kirkens Fjenders onde Anslag til sine Børns Bel og sine egne Hensigters Opfyldelse. Præf. Smith sagde, at dette Værk vil vedblive, og at Intet kan ødelægge Sandheden. Om Sandhed er der sagt: „Knust mod Jorden vil den rejse sig igjen.“ En anden Skribent siger, at Sandheden er holdbar: Den kan tumles og sparkes omkring som en Godbold den udslagne Dag, men naar Aftenen kommer, vil den være ganske som før uden i ringeste Maade at være bleven skadet ved den ublide Behandling, der er blevet den tildelt. Lige saadan er det med Mormonismen; den synes at besidde den samme Modstandsraft. Den er bleven tumlet, sparket, slaaet og frygtelig misrepræsenteret, men den er kommen uskadt ud af Prøvelsens Ild. Vi taffé Gud for, at han har aabenbaret Sandheden til os. Nu, mine Brødre og Søstre, da Herren har gjort saa meget for os, skulle vi da være efterladne og ligegyldige i Udvælelsen af de Pligter, der paahvile os som hans Folk? Skulle vi ikke vaagne til fuld Bevidsthed om det store Ansvar, der paahviler os? Vi ønske ikke at nedrive Andres Religion; vi ønske alene at vise Verden det, som vi have annammet. Vi elské Sandhed, og den Sandhed, som Andre ere i Besiddelse af, elské vi ogsaa og søge at tilgne os den. Vi ønske at oplyse vore Medmennesker angaaende vor Tro, da vi kjende dens usattelige Værdi.

Hvad kan være større end Sjæles Frelse? For alle og enhver af os er vor Sjæl af højere Værdi end den hele Verden. Derfor kunne vi ikke tilstede, at de Ting, der høre denne Verden til, bortlede vor Opmærksomhed fra det, som er af højere Værdi. Enhver af os bør føle,

at han maa gjøre Noget for Guds Riges Opbyggelse enten ude eller hjemme. Vore Missionærer, som gaa ud og prædike Evangeliet iblandt Jordens Nationer, vise deres Kjærlighed til deres Medmennesker. De gaa ud i Verden uden at forvente timelig Belønning. De gaa, fordi de føle, at det er deres Pligt at prædike Evangeliet til Andre og at lade dem vide, hvad Herren har gjort, og hvad der er nødvendigt for dem at gjøre for at erhverve Salighed, og Herren har været med dem i deres Virksomhed. Et langt større Antal er bleven døbt i det forløbne Åar, end Tilsældet har været i mange Åar. Vore Eldster have været mere energiske i deres Virksomhed, og Frugterne af deres Bestræbelser have været synlige; en stor Del Modførelse er ogsaa blevet formildet. Eftersom Folket gradvis lære os at kjende, se de os i et bedre Lys. Vi haabe, at Dagen snart vil komme, da Religionsfrihed vil blive givet til alle de Nationer, som endnu ved Lov ere hindrede i at dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende; dog glæder det os, at endog i disse Lande har Evangeliet god Fremgang. I Norge har der i den senere Tid været rejst en Agitation for at bevege Stortinget til ved Lovbud at hindre de Sidste-Dages Hellige i at prædike Evangeliet til Folket. Der paa staas nemlig, at vore Eldster ere saa ivrige i at sprede deres Lærdommme, at der maa gjøres Noget for at standse deres Fremgang. De, som rejste Agitationen, henvendte sig til Landets forskjellige Bisstopper og Præster for at indhente disses Mening des angaaende, men jeg er meget glad ved at kunne sige, at et Par af Bisstopperne udtalte som deres Overbevisning, at omend det var onskeligt at hindre Mormonismens videre Fremtrængen, saa burde der kun anvendes aandelige Vaaben dertil, og de vilde hverken anbefale eller tilraade Lovforslag imod „Mormonerne“. Mange tro dog, at dette er det eneste Middel. Jeg haaber imidlertid, at det norske Folks Repræsentanter ville være uafhængige nok til at handle i Overensstemmelse med Frihedens Land. Der findes mange gode Mennesker i Norge, og mange ere emigrerede derfra og blevne gode Borgere i vor Stat. Hverken i Sverig eller i Norge er der fuld Religionsfrihed; dog ere vi ikke blevne forulæmpede meget. For en Tid siden blev to af vore Eldster fastede i Fængsel og idømt Bøder, men de apellerede deres Sag; da de imidlertid kom under Bejr med, at deres Appel kun gift fra Præsternes til Bisshopernes Raad i Stockholm, vidste de paa Forhaand, at der ingen Forandring vilde blive i Udgjørelsen, og de indankede derfor Sagen for Landets civile Domstol. Her blev Bøden reduceret, men Kjendelsen gift ogsaa her imod Brødrene. En af disse bragte da Sagen frem for Kongen, og han afgav den Kjendelse, at der ikke var nogen Grund til Søgsmål. Dette, haaber jeg, vil give os Frihed til at forhinde det, vi veed er Sandhed, og overlade til Folket selv at vælge det, som Sandhedens Land viser dem er Guds Willie og Hensigter. I Tyskland ere nogle af vore

Brødre blevne fastede i Fængsel og udviste af Landet; dog har Værket der gjort tilfredsstillende Fremgang. I Nederlandene er Fremgangen god, ligeledes i Schweitz, hvor Brødrene udstrække deres Virksomhed til de fransktalende Distrikter og vinde god Indgang. I de Forenede Stater have vore Eldster været flittigt optagne af at udbrede Ordet og bringe Sjæle til Kristum. Ligesaa er det paa Øerne i Havet. I Japan se vi gode Frugter af vort Arbejde; Tilhængere ere vundne, og Søndags-skolerne ere vel besøgte. Mormons Bog vil snart blive udgivet i det Lands besværlige Sprog, og vi paaskjonne og øre vore Brødre for det store Arbejde, de have udført der. Broder Alma D. Taylor har nu virket der i henimod 8 Aar. Han i Forening med de øvrige Eldster arbejde haardt for at naa Folkets Hjerter. I Grækenland have vi ogsaa god Fremgang, og Mormons Bog vil snart blive udgivet paa Græsk, hvorved Folket der vil saa Lejlighed til at gjøre sig bekjendt med de store Sandheder, som den indeholder. Vore Brødre i Præstedommet her hjemme have været flittige, og de glæde sig meget over den nye Ordning, hvorved alle Præstedomsquorumer møde Mandag Aften, da dette har vist sig at være særdeles heldigt. Det er at haabe, at Alle, som have det hellige Præstedommme, ville hjælpe til at gjøre disse Møder interessante. Sommeren kommer nu snart, og det kan maa ske blive be- sværligt at vedligeholde disse Møder i Landdistrikterne; dog veed vi, at „hvor der er Billie, der er ogsaa en Vej“. Jeg tror, at dersom Folket vilde satte det bestemte Forsæt at samles den Aften, vilde meget Godt flyde af disse Præstedomsmøder.

Vi bør overveje, hvor vigtigt det er at være i Besiddelse af Guds Præstedommme. Vi bør ikke blive kolde og ligegyldige og tænke: „Lad Andre tage fat paa aandeligt Arbejde; vi ville tage Bare paa vor egen Forretning“. Vor egen Forretning er at understøtte Guds Rige og hjælpe til at opbygge det; Gud har ikke givet os Liv og Tilværelse paa denne Jord, for at vi kun skulle samle verdslige Ting omkring os, men som vi synge i Salmen: „I en Hensigt viis og herlig har du mig paa Jordens sat!“ Den Hensigt er, at vi skulle lære hans Billie at kjende og gjøre det, som vi veed han har befalet os, og paa samme Tid forsøge at lære Andre det. Paa den Maade vil vor Tilværelse her paa Jordens bringe os evigt Liv, hvorved forstaas den ubeskrivelige Glæde og Privilegium at komme tilbage til vor himmelske Fader.

Vi maa være paa Vagt, ikke for os selv alene; men vi maa ogsaa vaage over og beskytte Andre og bistaa deres Frelse. Forældre bør vaage nøje over deres Børn; der er saa mange Fristelser og Farer, som vi ønske at beskytte dem imod. Dersom vi vidste, at der i et Hus rasede en smitsom Sygdom, saa vilde vi ikke tillade vores Børn at komme derind, og selv Loven vilde her træde hjælpende til og ved Karentæne hindre Smitten fra at udbrede sig videre. Dersom bør vi for vort eget og

vore Børns Bel være paa Bagt. Vi bør ikke komme, hvor moralst Smitte findes, eller hvor vi selv eller vores Børn ere udsatte for at angribes af den. Sidste Vinter prøvede vi paa at faa vedtaget saadanne Lov, der vilde tjene som Børn mod at blive fristet af Drukkenskabslasten. Vi ønske nemlig om muligt at udrydde Drikkeondet. Ingen af vore Medlemmer burde nogensinde betræde et Sted, hvor stærke Drikke sælges. Dette er blevet lært os for Aar siden; men nu, da vi ikke have opnaaet en saadan Lov til at hjælpe os, bliver det dobbelt magtpaaliggende for os at vaage over vores Børn og unge Mennesker, saa at de ikke skulle udsættes for disse farlige Fristelser. Ligeledes nærede vi Haab om at faa en Lov mod offentlige Forlystelser Søndag Aften, for at Søndagen kunde blive, hvad Herren har bestemt den til at være, nemlig en Dag til Hvile og Helligholdelse; vi opnaaede ikke en saadan Lov, men lad os netop dersor faa meget mere føge at indprente vores Børn Nødvendigheden af at helligholde Sabbaten og advare dem fra at besøge Forlystelsessteder en Søndag Aften. Lad os gjøre vores Hjem faa behagelige og indbydende som muligt, faa at vores Børn maa føle, at der ikke findes et mere velsignet Sted end netop deres Hjem. Vi ønske, at de ville besøge vores Aftenvæder. Disse afholdes tidligt nok til, at man efter dem kan komme hjem eller besøge Venner i god Tid. Anvend Søndagafstnerne i selskabelige Sammenkomster med saadanne Ting, som ere af en forældende Natur. Vi hylde ikke den gamle puritaniske Lære: ikke at vores at smile om Søndagen; tvertimod tro vi, at det at tjene Gud bringer Glæde og ikke borttager den; vi hylde ikke den langansigtede Religion, men vi tro fuldt ud, at Søndagen bør anvendes saaledes, som Herren har besalet, nemlig ved at gaa til hans Hus for at opbygges og styrkes i vor hellige Tro, at gaa til hans Bord, deltag i det hellige Maaltid og fornøj vores Beslutninger om at tjene Gud paa alle Ugens Dage og ikke om Søndagen alene. Saaledes ønske vi Søndagen anvendt. Heller ikke have vi noget imod, at vor Ungdom kommer sammen og nyder hverandres Selskab i vores Hjem, men vi ere imod, at de færdes paa Gaden efter passende Tid om Astenen. De bør da være hjemme hos Forældre eller Venner; i alt Fald bør Forældrene vide, hvor de opholde sig.

Jeg ønsker at sige, at de Brødre, som ere blevne udnævnte til at danne Forbedringskomiteer i de forskellige Stave, have udført et storartet Arbejde blandt vor Ungdom. Mangen Dreng og Pige, som netop begyndte, og som maaesse ellers vilde være kommen paa gale Veje, ere blevne hjulpine ved disse Brødre, som faa uegennyttigt have anvendt deres Aftentimer til sent paa Natten i den ædle Henfigt at frelse og hjælpe Ungdommen. Dersor figer jeg, at vi skalde disse Brødre stor Paaskjønnelse for deres Flid og Midkjærhed i det Godes Tjeneste, og i Forening med dem haabe vi, at Alle maa føle sig interesserede i at standse

Lastens mudrede Flodbølge, der truer med at opsluge de Unge. Tænk over det uhyre Arbejde, der ligger foran os i denne Henseende.

Kirken har gjort mere for Kirkeskolerne i det sidste Åar end nogensinde før, og vi fryde os overmaade ved det store Arbejde, som disse Skoler udfolde iblandt os. De opbygge vor Ungdoms Karakter, de lære dem at sætte Prism paa Evangeliet, saa at de elste det, og naar de gaa ud fra disse Skoler, haabe vi, at den Evangelie-Findflydelse, som de have modtaget, maa følge dem, saa at de maa være en Kraft i det Godes Ejendomme iblandt deres Kammerater. Men jeg er ogsaa glad ved at erfare Forøgelsen af vore Søndags-skoler, vore Primaryklasser og Religionsklasser, hvilket alt er Bevis for, at de vinde Yndest hos Folket. Lad os ikke et Øjeblik tænke, at vi have for mange Institutioner, eller at vi gjøre for meget for at henlede Børnenes Opmærksomhed paa Evangeliets frelsende Principper og saa dem til at leve et ret Levnet. Vi kunne aldrig gjøre for meget i den Retning. Vore Børn ville, dersom de saa den rette Lejlighed, elske disse Ting. Der er unge Mennesker, som, da de forlod Hjemmet for at frekventere en Kirkeskole, troede, at Religionsfaget i denne Skole vilde blive kjedeligt og uinteressant; men de have senere haaret Vidnesbyrd om, at det netop for dem blev det behageligste og mest ynddede Studium. De følte, at deri var Noget, de ønskede at kjende, Noget, som opbygger og styrker i Stedet for at være til Hinder for Fremgang i Skolearbejdet. Nogle mente, at dersom de studerede Religion, vilde de ikke blive i Stand til at følge med i andre Studier, men de ere komne til det Resultat, at Studiet af Theologi netop har givet dem mere Lyft til de øvrige Studier.

Jeg er meget glad for, at Kirken har set sig i Stand til at gjøre saa meget for denne Sag, som Tilfældet er; dog er der en Grænse ogsaa herfor, og Kirken har nu naaet denne Grænse, eftersom Kirkens Medlemmer tillige maa understøtte Statens Læreanstalter ved Skatter, som paalægges dem. Dog føle de sig overbeviste om, at de Midler, de anbringe i Kirkeskolerne, ville bringe rige Renter ved at berede unge Mænd og Kvinder til saa meget bedre at kunne bære Livets Ansvar i kommende Dage. Angaaende Religionsklasser, der ere en Del af Kirkeskole-Systemet, ønsker jeg at sige, at de fortjene at opmuntres; vi ønske at saa vore Børn underviste i Evangeliet og at yde dem Hjælp til at leve et Liv i Overensstemmelse med den store Mesters Billie og hans nægtige Eksempler. Det er den hele Hensigt med vore Religionsklasser. Hvor der findes Kirkeskoler, haabe vi, at deres Lærere ville tage levende Del i disse Klassers Arbejde. Vi kunne ikke nok rose Fakultetet i Brigham Youngs Akademi for, hvad det har gjort i den Retning, og vi haabe, at alle Kirkeskolens Lærere ville opfatte det som en kær Pligt at yde deres Hjælp ved at undervise i dem, særlig i de højere Klasser.

Mu, mine Brødre og Søstre, mit Vidnesbyrd til eder er, at dette

Værk vil vedblive at voxe, og at Herren vedblivende vil velsigne det og til sidst give det Sejr. Maa Gud velsigne Folket, velsigne sine Tjenere, hvorhen de gaa, at de maa finde de Gode og Ærlige og blive i Stand til at overbevise dem om Sandheden, og maa de, som annamme Sandheden, blive i Stand til at forblive trofaste og hjælpe til at opbygge Guds Rige. Gud velsigne eder Alle. Amen.

Den Egennytiges Ban.

I et gammelt, engelsk Blad findes denne karakteristiske Bon: O, Herre! Du veed, at jeg ejer sex Huse i London, og at jeg fornylig har kjøbt en Ejendom i Essex, hvorfor jeg beder dig at bevare baade Essex og Middlesex fra Ildsvaade og fra Jordskjælv. Da jeg har en Pante-obligation paa en Ejendom i Hartsfordshire, saa beder jeg, at du vil holde et vaagent Øje med og speciel Varetægt over dette Amt. For Resten af Amterne har jeg Intet at bede; med dem maa du gjøre, hvad du i din Visdom behager. O, Herre! bevar Banken og hold din Haand over alle dem, der er mig Noget skyldig. Forund mit Fragtskib, „Mermaid“, en lykkelig Hjemrejse fra fremmede Havne. Du har sagt, at den Uguadeliges Dage skulle blive faa, og jeg beder dig oprigtig, at du vil komme dette dit Løfte i Hu, da jeg holder Hestelser paa en betydelig Landejendom, hvis Indehaver truer med at forringe mine Fordeler betydeligt, hvis han fremdeles kan staa mig i Vejen som en retmæssig Enearving. Herre, bevar ogsaa mit sammensparede Guld og mangfoldiggør mine Indkomster; thi Rigdommes Værd til baade Behag og Nutte ere ikke ukjendt for dig; og da jeg har mange Lejere i mine Huse, beder jeg, at du ogsaa vil bevare dem, saa at de ikke blive syge eller dø, forinden de have betalt mig Lejen forud. Du, som raader over alle Jordens Rigdomme, stil de Fattiges Trang og lad ikke deres Raab naa mine Øren; thi du veed, at mit Hjertes højeste Uttraa er at tage Bare paa det, du har givet mig, og lægge mere og mere dertil. Disse og alle andre personlige Belsignelser beder jeg om o. s. v.

Tankesprog.

Giv os et Maal!
Giv os en Sag, vi kan vie vore Kræfter!
Kampe, det tørster vi Unge efter.
Evner vi har! —
Vilje af Jern, der vil hærdes til Staal.
Viis os da Vejen! Giv os et Maal.

Torsdag den 15. Juli 1909.

Saren Andersen,

Præsident over Trondhjems Konference i Norge, blev født i Danmark den 9. Maj 1869. Da han var 4 Aar gammel, forenede hans Forældre sig med Mormonkirken og emigrerede derpaa til Utah. De bo-

satte sig først i Ephraim, hvor de levede indtil 1877, da de flyttede til Gunnison, hvor de endnu bo. 9 Aar gammel blev han selv indlemmet i Kirken ved Daab. Han voxede op som Landmand og lagde sig senere efter Faareavl, hvilket har været ham indbringende. Da han i 1890 blev gift, bosatte han sig i Centerfield, som nu er hans Hjem. I 1901 ordineredes han til en Halvsjerds, og strax derefter blev han kaldt til at udføre en Mission til Skandinavien; han forlod som Følge deraf Salt Lake City den 11. Juni 1901 og ankom til København den 30. f. M. Han beskikkedes til at virke i Bergens Konference og arbejdede først i Alehunds Gren, hvor hans og Med-

Saren Andersen

arbejderes Virksomhed kronedes med Held, saa at adskillige Sjæle lagdes til Menigheden. Efter 28 Maaneders Virksomhed i Missionens Tjeneste blev han hæderligt løst for at rejse hjem. Efter sin Hjemkomst blev han en aktiv Arbejder i Ungdomsforeningens Tjeneste, ligesom han ogsaa beskikkedes til Raadgiver i det 65. Quorum af Halvsjerds, hvilken Stilling han endnu beklæder. I Foraaret 1908 modtog han paany Kald til at udføre en Mission til Skandinavien og forlod i Lydighed hertil Salt Lake City den 23. April. Han ankom til København den 13. Maj og beskikkedes til at arbejde i Trondhjems Konference, hvor han virkede i Trondhjems By; den 1. Januar 1909 blev han beskikket til at præsidere over samme Konference efter Eldste A. H. Andersen, som blev forflyttet til Aarhus for at præsidere over denne Konference. Br. Andersen har altsaa haft den Glæde at virke 2 Gange som Missionær i Norge med kun 5 Aars Mellemrum. Vi haabe, at han maa se megen Frugt af det Arbejde, hvori han har lagt og vedblivende lægger sin hele Sjæls Flid og Styrke.

Velkomphilsen til Præsident Anthon H. Lund.

De skandinaviske Helliges varmeste og bedste Ven, Eldste Anthon H. Lund, besøger igjen gamle og kjendte Steder i de 3 nordiske Lande. Hvert hjerte her slaar ham varmt i Møde, og i mangt et Øje kommer der en Glædestaare ved endnu en Gang at kunne trykke hans Haand til Velkomst, medens Tusinder af taknemlige Venner i Zion sende ham Lykke paa Rejsen og hjertelige Hilsener til Sloegt og Fædres kjære Land. Br. Lund staar for alle de skandinaviske Hellige som et Ideal, som en fuldkommen Personifikation af Alt, hvad der er nobelt, godt og stort. Vi se, hvorledes han, siden han 12 Aar gammel i sin Hødeby Aalborg modtog „Mormonismen“ ved Daab, har nydt en sund og stadiig Vægt og gjennemgaaet alle Grader i Livets lange Skole, i hvis mange Klasser han har gradueret med bedste Karakter. Han har lige fra sine tidligste Dage beklædt Tillidshverv og Stillinger og nyder i den Grad sine Overordnedes og Medinteresseredes udelte Tro og Tillid, at han i Dag indtager den højeste Stilling, som Kirkens 300,000 Medlemmer have at skjække nogen af deres Trosfæller. Han er en Mand af ualmindelige Evner, og hans praktiske Syn og Opsattelse af Alt, henhørende til Menneskets timelige og aandelige Bel, har vist sig af uberegnelig Nutte for de Sidste-Dages Hellige baade i Zion og her i Adspredelsen. Hans Helbred har de sidste Aaringer ikke været saa godt, som vi kunde ønske; derfor glæder det os, at han har funnet rive sig løs fra sine mange-sidige Pligter hjemme for endnu en Gang at gjense de Steder, som han altid har elsket, og det Folk, hvis Fødeland ogsaa er hans. Og alle de Hellige i Skandinavien byde deres værdige Repræsentant, Ven og Leder et hjerteligt Velkommen, der ogsaa gjælder hans Hustru og Datter samt Præs. Penrose med Hustru og det øvrige Selskab i hans Følge; vi haabe, at de alle maa rejse trygge over Hav og Land og nyde Helbred, Fryd og Hygge overalt paa deres Rejse, saa at de kunne vende tilbage til vort kjære Bjerghjem, rigt velsignede med dyrebare Minder fra „de Lande, Israel ere adspredteudi“.

Missionsnigheder.

Ankomst. Den 3. Juli 1909 ankom Eldste Anthon J. P. Sørensen fra Salt Lake City, Utah, for at virke som Missionær i Skandinavien.

Beskikkelse. Eldste Anthon J. P. Sørensen er bestykket til at arbejde i Bergens Konference.

Afløsning. **Eldste Wilford A. Jørgensen** er paa Grund af daarligt Helbred løst fra at virke i Kristiania Konference for at vende tilbage til sit Hjem i Logan, Utah.

Afrejse. **Eldste Ferdinand A. Petersen** rejste fra Esbjerg den 6. Juli for at gæsle med Dampskibet „Laurentic“ den 8. ds. fra Liverpool og fortsætte videre til sit Hjem i Rigbey, Idaho.

Besøgende. **Præs. Andrew H. Andersen** fra Aarhus tillige med **Eldsterne Ernest Nielsen, Andrew W. Jensen og Orson Garff** aflagde os et Besøg sidste Uge paa Gjennemrejse til Norge, hvor de ville besøge Kristiania, Bergen og Trondhjem og deraf vende tilbage gjennem Sverig. **Præs. Andersen** var Præsident i Trondhjem, inden han kom til Aarhus.

Eldste Joseph Johannessen fra Aarhus og **Peter R. Petersen** fra Aalborg have ogsaa opholdt sig en kort Tid i København for derefter at foretage Besøg hos Slægtninge paa Sjælland og Lolland.

Søster Kristine Sjødahl med to Døtre er paa Besøg hos sine Førældres Slægtninge og agter at lægge Vejen hjem over Tyskland og Frankrig.

Missionspræsidentens Rundrejse. **Præs. Andrew Jensen** med Datter Leonara Reynolds fra Berlin afrejste herfra Fredag den 2. Juli for ved Esbjerg at møde **Præs. Anthon H. Lund** med Selskab, bestaaende af **Præs. Lunds Hustru og Datter, Præs. Chas. W. Penrose og Hustru samt Andrew Jensons Hustru og Datter Eva**. Selskabet ankom over Hamburg i Stedet for over Esbjerg og blev mødt i Fredericia. De deltog alle i Amerikanernes 4. Julifest i Aarhus om Søndagen og besøgte Landsudstillingen. To Møder afholdtes i Aarhus, et Søndag Aften den 4. og et Mandag Aften den 5.; begge vare vel besøgte. Tirsdag den 6. afholdtes et godt Møde i Randers, og Onsdag den 7. afholdtes Møder i Aalborg, hvor det nye Församlingshus var fyldt til sidste Plads af opmærksomme Tilhørere. Deraf fortsattes Rejsen gjennem Sverig til Kristiania, hvor Møder afholdtes Søndagen den 11. Hensigten er, at hele Selskabet besøger Bergen og Trondhjem og de større Byer, hvor der findes Hellige; en Del af de Besøgende vil derefter fortsætte Rejsen op til Midnatssolen og ind i Rusland; Tilbagerejsen sker gjennem Sverig, hvor Konferencerne besøges, og Tilbagekommen til København vil finde Sted den 1. August. Det vil glæde os senere at give en fuldstændig Beskrivelse af dette sjældne Besøg af saa mange fremragende Gjæster med en af Kirkens Første Præsidentskab og en af de Tolv Apostle i deres Følge, og vi ere forvissede om, at de Hellige ville nyde en rig Aandens Fest overalt og ville benytte sig af den hellige Anledning til at modtage en frist Hilsen fra vort elskede Bjerghjem i Vesten, hvor saa mange af vores Venner og Kjære bo.

Søndagskolernes Program for August Maaned 1909.

1. Klasse.

22. Læktie: Faste. (Matth. 6. Kap.) Jesus fastar i Ørken. (Matth. 4. Kap.) Fasten, som den anvendes i Dag.
 23. Læktie: Tiende og Øfringer. (Mal. 3. Kap.) Enkens Skjærv. (Mark. 12. Kap.; Luk. 21. Kap.) Tienden, som vi lære den i Dag.
 24. Læktie: Bisdomsordet. (Bogten Bog 89. Kap.) Hvordan Daniel efterlevede Bisdomsordet samt Resultaterne deraf. (Dan. 1.)
-

2. Klasse.

22. Læktie: Jesus og de små Børn. (Mark. 10, 13—16.) Disciplenes Misforstaaelse — Jesus elsker Smaabørn — Han velsigner dem. Lær 14. Vers udenad.
 23. Læktie: Maria salver Frelserens Hædder. (Joh. 12, 1—8.) Maaltidet — Martha, Lazarus og Maria — Hendes Kjærlighed til Jesus — Salvelsen — Misfornøjelsen — Jesu Svar. Lær 8. Vers udenad.
 24. Læktie: Jesu Indtog i Jerusalem. (Matth. 21, 1—11.) Jesus kommer til Staden — den store Procession — Klæder og Palmegrene — Velkomststraabene. Lær 9. Vers udenad.
-

3. Klasse.

22. Læktie: Paulus i Beroea og Athen. (Ap. Gj. 17. Kap.)
 23. Læktie: Paulus i Corinth. (Ap. Gj. 18, 1—18.)
 24. Læktie: Paulus meddeler den Helligaand. (Ap. Gj. 19. Kap.)
-

4. Klasse.

22. Læktie: Frelse for de Døde.
Evangeliet prædiket til dem (Ef. 42, 7; 1. Pet. 3—18—20; 4,6.) Daab for de Døde (1. Cor. 15, 29; Bogten Bog. 127, 6—10; 128, 1—18.) Jesus, Herre over de Døde. (Rom. 14, 8—9.)
23. Læktie: Templet. Salomons (1 Kong. 6, 1—38; 7, 1—51; 1 Krøn. 28, 1—21; 29, 1—19; 2 Krøn. 29, 2—19.) Salomons Indviellesbøn. (1 Kong. 8, 12—61.) Frelserens Besøg i Templet. (Matth. 21, 12—17; Mark. 11, 15—17; Luk. 19, 45—48.)

Nephiternes Templer. (2 Nephi 5, 16; Alma 16, 13; 23, 2; 26, 29.) Sidste-Dages Helliges Tempel. (Pagt. Bog 84, 3—5 og 31; 124, 37—39; 127, 9.)

Kristus vil komme til sit Tempel. (Mal. 3, 1; 3 Nephi 24, 1.)

24. Læktie: Ewiege Pagter, Belønning og Straf.

Guddommien er evig (1 Mos. 21, 33; 2 Mos. 3, 13—15; Ef. 9, 6; 40, 28; Rom. 16, 26; Hebr. 9, 14; Aab. 10, 5—6.)

Ewig Pagt: (2 Mos. 31, 16—17; Ez. 37, 26; Rom. 11, 25—29.)

Ewig Liv. (Dan. 12, 2—3; Matth. 19, 16—17; Luk. 18, 29—30; Joh. 3, 14—16; 4, 14 og 36; 5, 24 og 39; 6, 68; 10, 28; 2, 25.)

Ewig Straf. (Matth. 12, 32; Mark. 14, 21; 2 Thes. 1, 8—9; 10, 26—31; 2 Pet. 2, 17—21; 1 Joh. 3, 14—15; 5, 16—17; Mosiah 16, 10—12; Pagt. Bog 19, 3—12.)

Herrens eget Folk.

Blandt alle Folk paa Jorden er der et, som i særlig Forstand kan kaldes Vorherres eget Folk. Det er Jøderne. Og hvor er det dog mærkeligt, at uagtet dette Folk for Aarhundreder siden har mistet sit Fædreland, ja er blevet spredt rundt omkring blandt de andre Folkeslag som Avner for Vinden, saa har det dog paa den forunderligste Maade bevaret sit Særpræg, saa man saa godt som altid kan kjende dets Medlemmer paa Ansigtstrækene og næsten øjeblikkelig kan se, at man har en Jøde for sig. Det kommer naturligvis for en stor Del deraf, at Folket trods sin Adundelighed har holdt sammen, har yderst sjeldent indgaaet Egteskaber udenfor sin egen Kreds og har i Aarhundreder med en rørende Trofast bevaret sin Religion, sine sædrene Skifte og Sædvaner. Men vi kunne som Kristne heller ikke undlade at se alt dette som et Tegn paa en særlig guddommelig Bevarelse. Gud har villet, at dette Folk skulde opretholdes. Thi det er hans eget Folk fremfor andre Folk paa Jorden. Og har han end for lange Tider ligesom sat det „ud af Spillet“, straffet det for dets Ulydighed med haarde Prøvelser, saa har han dog ikke glemt det eller forstådt det. Han har store Ting for med det endnu.

Der spørges saa ofte om Beviser for den hellige Skrifts Sanddruhed og Troværdighed. Fritenkere og Bibelskritikere ville jo gjerne slaa fast, at Bibelen er en upaalidelig Bog, bygget paa Indbildninger og Fantasier. Dersom man blot vil standse overfor det eneste Punkt „Jøderne“, vil man alene heri have et saa vældigt slaaende Bevis for, at Skriften

har talt sandt, saa man næppe vil behøve flere. Det var ogsaa dette, den fromme General Kiethen henviste til, da Spotteren, Kong Frederik den Store, forlangte et Bevis af ham for Bibelens Sandhed, men „et kort Bevis“, Kiethen rejste sig og buffede med de Ord: „Jøderne, Deres Majestæt!“ — Alt, hvad den hellige Skrift har forudsagt om dette Folk, er nemlig gaaet i Opfyldelse: dets Bethydning i Verdenshistorien, dets Synd, da det forsæstede Frelseren, dets haarde Straf og dybe Fornedrelse. Der er ingen Twivl om, at ogsaa Skriftenes Spaadommie om Folkets herlige Gjenoprejsning en Gang mod Tidens Ende ville gaa i Opfyldelse til Punkt og Prætte. Dets Stamsader var Abraham, den fromme, stærke Troshelt. Dets ældste Stormænd var Patriarkerne. Efter Ydmhygelsens Tid i Egypten og i Orkenen kom de herlige Dage i Kanaans Land under Dommerne og Kongerne, især David og Salomo, saa atter Nedgangstiderne ved Rigets Deling og den babyloniske Landflygtighed, en ny Opgangstid ved Tilbagekomsten til Fædrelandet, men derefter den sorgelige aandelige Nedgang under Fariseernes og de Skriftkloges Vedelse, med Romernes Jernaaag over Nakken, indtil den store Forsyndelse, Frelserens Korsfästelse, drog den forsædelige Straf efter sig: Templets Ødelæggelse, Jerusalems Forstyrrelse og Folkets Adspillet iblandt Hedningerne.

Der er vist Adskillige, der have hørt Sagnet om „den evige Jøde“. Det fortelles om en jødisk Skomager ved Navn Ahasverus, som, da Frelseren blev ført ud til Golgatha, sparkede ham bort fra sin Trappe, hvor han for en Stund, træt og udmattet, var sunket ned, og som derfor fik den Straf: indtil Dommedag at skulle vandre hvilelös omkring paa Jorden. I dette Sagn gjemmer sig Historien om Jødefolkets Skæbne. Ahasverus er selve Jødefolket. Det er dette Folk, der vandrer omkring som „Jerusalems Skomager“ her i Verden, uden Tempel, uden Guds-tjeneste, gjennem lange Tider haanet, bespottet, mishandlet, underkuet af de andre Folk.

Thi Jøderne have for Alvor havt det strengt. Endnu kan man jo høre Navnet „en Jøde“ brugt som Skældsord. Men nu har dog hel-digvis de Fleste lært, at den Foragt, der fordum blev kastet paa Jøderne, hverken sommer sig for kristne eller kultiverede Folk. I Middelalderen var det frygteligt. Der var Steder, hvor enhver Jøde maatte bære en gul Hat, for at man kunde kjende ham og vogte sig for ham. Ja, naar Raseriet mod Jøderne riktig fik Fart, hængte man dem en Treklods ved Benet. Man spyttede paa dem, man trak dem i Skjægget, man præglede dem, kneb dem med gloende Tænger og uplyndrede dem, naar man trængte til Penge. Det var ingen Forbrydelse, men snarere en Hælte-gjerning, at mishandle, pine og lemlest dem. Ja, endogsaa helt ind i det 19. Aarhundrede kunde man i et Land som Danmark opleve en Jødeforsølgelse (1819), ligesom den endnu den Dag i Dag kan findes

i det barbariske Rusland. „Hep! Hep!“, raabte man efter dem. Det er Forbogstaverne af de latinske Ord: Hierosolyma est perdita (Jerusalem er fortapt).

Men Jøderne ere et sejglivet Folk. Og de ere mere end det. De ere et sjældent begavet Folk. Det er ikke blot Handelen, de have et aldeles enestaaende Greb paa, saa man i lige Grad maa beundre den rige Jødes forbausende Dygtighed til at spækulere og tjene Penge og den fattige Jødes glimrende Evne til at sjakre. Men det er et aandsbegavet Folk af første Rang. Mange udmaerkede Mænd indenfor Literaturens, Kunstsens, Musikens, Politikens og Videnskabens Verden have været Jøder. Dog er det mærkeligste at se paa deres Stilling i religiøs Henseende. Medens her de gamle retroende Jøder med en rørende Trofasthed have holdt fast ved den gamle Tro og i deres Synagoger med den dybeste Erbødighed bøje sig for „Loven og Profeterne“, ligesom de i Livet holde alle de gamle Skifte, saa er der et Parti, der kaldes „Reformjøderne“, som kaster Vrag paa de gamle Overleveringer og lever paa en rationalistisk Fornuftstro. De vente ingen Messias, saaledes som de gammeldags Troende endnu gjøre. Hvor derimod en Jøde bliver Frimenker, kommer han gjerne til at høre til de mest forbitrede Beskjempere af Kristendommen. Det er, som om noget af hans Forfædres Kristenhad er gaaet ham over i Blodet. Dog maa vi saa atter føje til, at af de Jøder, der ere blevne troende Kristne, har der været en lang Række af de bedste Arbejdere for Guds Riges Sag baade paa Kirkelivets og Missionens Omraade.

Med Interesse og Medfølelse maa kristne Mennesker se paa det mærkelige, rigt begavede og af Gud udvalgte Jødefolk. Det tæller kun omtrent 8 Millioner Sjæle; men denne lille Skare vejer i mange Maader mere til end det tidobbelte Antal Mennesker af andre Folk. Thi den hellige Skrift figer, at Gud har store Ting for med dette Folk. Det skal en Gang igjen komme til at indtage en Hovedplads i Guds Rige. Thi det er og bliver „Vorherres eget Folk“, og „Maadegaverne og sit Kald fortryder Gud ikke“ (Rom. 11,29). Men først maa Israel omvende sig. Derfor maa vi følge Jødemissionen med den største Opmærksomhed. Og med ikke mindre Opmærksomhed maa vi følge Zionismen, denne mærkelige Bevægelse indenfor selve Jødefolket, der gaar ud paa at føre Jøderne tilbage til deres gamle Fædreland og om muligt bringe dette, der jo nu tilhører Tyrkerne, i deres Eje igjen. Der er i de senere Aar indvandret en Mængde Jøder i Palæstina og kommer stedse fler og fler.

Rundt om i Naturen, i Historien, i Menneskelivet, ere vi omgivne af Vidnesbyrd om Guds Ords Sandhed. Kun den, der forsætlig lukker Øjnene til, ser og forstaar det ikke. Et af de største Vidnesbyrd er det,

som der her er peget paa: det lille forunderlige Jødefolk, hvis Bethydning altid har været stor, men vil blive størst mod Tidernes Ende.

(Af Johs. B. i „Aftenposten“).

Foranstaende Artikel er saa god og velskreven, at vi optage den i „Stjernen“; vi ville kun tilføje, at hos intet religiøst Samfund i den hele Verden staar i Dag Jødefolket saa højt som netop hos de Sidste-Dages Hellige. Vi tro nemlig, at vores Kampe og Sejre ville blive føleles og af en saa inderlig Natur, at den Enes endelige Bestemmelse ikke kan fuldstændiggjøres uden den Andens Hjælp. Vi tro paa Jødernes virkelige Indsamling til deres Fædres Land. Vi tro paa en bogstavelig Opfyldelse af Salmisten Davids trøstefulde Profeti, naar han udbryder: „Du, du skal forbarme dig over Zion; thi det er Tid, at du er naadig, ja den bestemte Tid er kommen. Thi dine Ejendomme have Behagelighed til dens Stene og forbarme sig over dens Stov. Da skulle Hedningerne frygte Herrens Navn og alle Kongerne paa Jordens din Øre“. Ja, saa stor Tro have vi paa Bethydningen af Jødernes Hjemsamling, at vor Kirkes Autoriteter i Aaret 1840 sendte Apostel Orson Hyde til Palæstina for at indvie Landet til Jødernes Besiddelse paanh; Søndag Morgen den 24 Oktober 1841 gif han op paa Oliebjerget, hvorfra han opsendte Indvielsesbønnen og byggede en Stendynde paa Stedet og en lignende paa Zions Bjerg i Overensstemmelse med et Syn, han havde i Nauvoo, og en Forudsigelse, uttalt paa ham af Profeten Joseph Smith. Dagen nærmer sig med hurtige Skridt, da Fader Abrahams Esterkommere paanh ville opbygge deres øde og nedtraadte Steder. „De Fremmedes Børn skulle bygge dine Mure og deres Konger tjene dig; thi jeg slog dig i min Brede, men jeg forbærmer mig over dig i min Belbehagelighed“, siger den gamle Profet. De saakaldte kristne Sekters Bestræbelser for at omvende Jøderne ere kun spildt Ulejlighed. Dertil kræves kraftigere Principper end de svage, tvetydige og tvivlagtige Verdomme, der fremholdes af de med hinanden stridende Kirker. Et Folk som Jøderne, der efter Tusinder af Aars Forløb baade som Sejerherrer og Besjrede endnu bære det oprindelige Særpræg af en Religion, givet og opretholdt af Mænd som Abraham, Isaac, Jakob, Moses, Daniel, Esaias, Jeremias og mange andre af Verdens største Lys, ler medlidende over saadanne religiøse Systemer, der ikke have Livskraft nok i sig til at fortsætte deres egen Art, men løbe ud i vilde Skud til alle Sider, indtil Roden bliver udygtig baade til at sætte Blomster og Frugter. Den troende Israelit hører endnu Ektoet af Sinail's Torden og skimiter endnu Herrens Hellighed over Arkens Helligdom, og som Aarene rusle hen over Hav og Land, samler han forsøget Haab og Tro paa de trøstende Ord, som Israels hædrede Profet og Sanger Esaias sagde: „Kan og en Kvinde glenime sit diende Barn, at hun ikke forbærmer sig over sin Livs Søn? Ja,

om nogen af dem kan glemme det, da vil jeg dog ikke glemme dig (Zion). Se, jeg har tegnet dig i begge mine Hænder; dine Mure ere idelig for mig". Medens disse Tings Gjenoprettelse finder Sted paa det østlige Kontinent, vojer Kvisten, som løb over Muren (Havet), til et nægtigt Træ. Josephs Sæd vojer og trives paa det vestlige Kontinent. Profeters og Apostlers Røst lyder igjen med Advarsel og Opmuntring, Templer bygges, Frelsens Ordinancer for Levende og Døde udføres deri, Forberedelser til Jesu anden og hellige Gjenkomst er i stærk Anmarsch, Videnskab og Kunst løste Sandhedens Fakkel for at lyse Vej i Uvidenhedens og Intolerancens tykke Mørke, medens modige og brave Hjerter fyldes af Inspirationens rene og varme Blod, der gjør Tanken klar og staalsætter Armen til at svinge Troens Mjølner mod Vanstroens og Ondskabens Midgaardsorm. Mormonismen lærer, at Gud lever, og hans Søn er Jesum Kristum, at Gud igjen har aabenbaret sig, og at Døren til hans Kirke staar aaben for Enhver, som i Tro gribet de Midler og den Anledning, der nu tilbydes.

Missionærernes Rapport for Maj 1909.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Stiftet omfatte	Bøger omfatte	Gennemgået Øjem heftede	Evangelierte Gæmtaar	Møder afholdte	Døbte	Ørbidræde	Børn beflygde
Isaac A. Jensen	Aalborg	21	11439	365	4827	806	67			1
Andrew H. Andersen	Aarhus	24	9042	247	4783	882	97	2	1	4
James J. Larsen	København	25	17351	475	16408	762	76	6		
Enoch E. Christoffersen	Bergen	15	9717	327	5319	589	67	5		2
John H. Berg	Kristiania	31	16796	451	6525	1124	113	6		2
Søren Andersen	Trondhjem	14	4336	90	1428	174	30	3		
Totalsum for Missionen		130	68681	1955	39290	4337	450	22	1	9

Indhold:

Tale af Præsident Anthón H. Lund 209	Gælkomsthilsen til Præsident Anthón H. Lund.....
Den Egennytiges Bon	215
Tankebog	215
Medaktionelt:	
Søren Andersen	216

Missionsnyheder.....	217
Søndagsstolernes Program	219
Herrens eget Folk	220
Missionærernes Rapport.....	224

Udgivet og forlagt af Andrew Jensen, Korsgade 11, København N.

Trust hos J. E. Bording (B. Peterien).